

Jøde, ikke havde været uden Indflydelse paa hans overlegne Ligegyldighed. Men tillige havde han en indgroet Mistro til alle Slags literære Mennesker. Og denne Doktor holdt endda Forelæsninger paa Universitetet, der i Pers Øjne var selve det teologisk besmittede Moderskød for hele den Slægt af Vantrivninger, som havde lagt Land og Folk øde.

Nu gjorde Salomons Meddelelse ham alligevel nysgærrig, og han spurgte, hvad det da egentlig var, denne Doktor havde skrevet. Med sædvanlig Tungeraphed gav den anden sig straks til at forklare men afbrød lige saa pludseligt sig selv, idet han gentog, at han skulde sende ham Afhandlingen, for at han kunde nyde den med Forfatterens egne, beaandede Ord.

»Aa, gør Dem ingen Ulejlighed,« sagde Per hurtigt. »Jeg faar den dog næppe læst. Jeg tænker nemlig saa smaat paa at rejse.«

»Vil De rejse?« udbrød Salomon, med ét helt forfærdet, og standsede endog et Øjeblik sin Gang.

»Jeg tænker paa det.«

»For længere Tid?«

»Maaske.«

Den lille Ivan slog Øjnene ned mod Jorden og gik en Tid lang tavs.

»Aa ja,« udslyngede han omsider — han havde af Pers Ord forstaaet, at det altsaa virkelig var